

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 891/05
30.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Љубомира Вучковића и Милене Саватић, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА и др**, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, решавајући о жалби браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу, К. 17/05 од 21. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог АБ, дана 30. јуна 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, само у погледу одлуке о казни, пресуда Окружног суда у Крагујевцу, К. 17/05 од 21. фебруара 2005. године, тако што Врховни суд оптуженом АА, за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које је оглашен кривим под тачком 1 изреке првостепене пресуде, **УТВРЂУЈЕ**, казну затвора у трајању од три године, и **задржавајући** као правилно утврђену казну затвора у трајању од шест месеци, за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ за које је оглашен кривим под тачком 2 изреке првостепене пресуде, па га за дела у стицају **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од три године и два месеца у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 04. јануара 2005. године па надаље, док се у осталом делу жалба браниоца оптуженог АА, **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Крагујевцу, оптужени АА оглашен је кривим под тачком 1 за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири године, и за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је за дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и два месеца, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 04. јануара 2005. године па надаље. Истом пресудом оптужена ББ оглашена је кривом због кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 245. став 3. ОКЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако оптужена у року од једне године не учини ново кривично дело.

Према оптуженима је на основу члана 69. у вези члана 245. став 5. ОКЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, па се од оптуженог АА одузима опојна дрога хероин бруто масе 46,6 грама, а од оптужене ББ опојна дрога хероин бруто масе 1,2 грама. Оптужени су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка плате износ од по 1.500,00 динара а на име паушала по 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адв. АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора. У жалби је, поред осталог, захтевано да бранилац оптуженог буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 1037/05 од 25. маја 2005. године предложио је да се жалба браниоца оптуженог АА, одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, и датих објашњења браниоца оптуженог за наводе и предлоге из жалбе, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреду кривичног закона, на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Жалбом браниоца оптуженог не оспорава се да је оптужени признао извршење кривичних дела за која је оглашен кривим и осуђен, али наводи да се у радњама оптуженог описаним под тачком 2 изреке првостепене пресуде не стичу елементи кривичног дела омогућавање уживања опојне дроге из члана 246. став 1. ОКЗ, будући да је ББ његова невенчана супруга, да они заједно живе у кући његове мајке и да су заједно уживали дрогу.

Изнети жалбени наводи су неосновани.

Оптужени АА је током поступка детаљно објаснио да је у критичном периоду опојну дрогу дао ради уживања оптуженој ББ, а што је и она потврдила. У таквим радњама оптуженог, по оцени Врховног суда, а како је то правилно и нашао и првостепени суд, стичу се сви елементи кривичног дела омогућавање уживања опојне дроге из члана 246. став 1. ОКЗ, и то што је оптужена ББ невенчана супруга оптуженог АА, је без утицаја на постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог. Такође, у радњама оптуженог стичу се и сви елементи кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ и на постојање истог, без утицаја су жалбени наводи браниоца оптуженог да оптужени није продавао хероин у виду занимања, јер ова чињеница не представља елемент бића кривичног дела у питању.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари правилно и потпуно утврђено и да је на исто правилно примењен кривични закон, када су радње оптуженог под тачком 1 изреке првостепене пресуде правно квалификоване као кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, а радње описане под тачком 2 изреке првостепене пресуде, као кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ. Разлоге првостепеног суда дате у том правцу, као јасне, логичне и уверљиве у целости прихвата и овај суд, с`тога се, супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Међутим, Врховни суд налази да су основани жалбени наводи браниоца оптуженог, којима се првостепена пресуда побија због одлуке о казни.

Наиме, Врховни суд налази да су правилно утврђене све околности релевантне за одмеравање казне оптуженог, али да тим околностима, није дат одговарајући значај, што је за последицу имало изрицање неадекватне казне затвора чије трајање није сразмерно са друштвеном опасношћу кривичних дела и оптуженог као учиниоца.

Врховни суд је, с`тога, узимајући у обзир олакшавајуће околности да је оптужени признао извршење

кривичних дела, да је изразио кајање за извршење истих, да је лошег материјалног стања, а дајући и отежавајућој околности, да је раније осуђиван, онај значаја који у случају оптуженог и заслужује, оптуженом, уз примену одредаба о ублажавању казне, за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, утврдио казну затвора у трајању од три године, а задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од шест месеци за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, осудио га на јединствену казну затвора у трајању од три године и два месеца, оцењујући овако одмерену казну сразмерну тежини кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца, те неопходно, али довољно за остваривање законом предвиђене сврхе казне у члану 33. ОКЗ.

Према оптуженом је правилно из речена мера безбедности из члана 69. у вези члана 245. став 5. ОКЗ.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде, с` тим што се није упуштао у испитивање пресуде у односу на оптужену ББ јер у односу на њу није било жалбе овлашћених процесних субјеката.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ